

BỘ IV – Giang Biên Nhất Phá Mỹ Nhân Tâm

Hồi 5

Đao

1.

Tập Tiểu Phong chém ngã Lãnh Huyết, đang cười như điên như cuồng thì Tập Mai Hồng đã nhảy lên đứng chắn trước mặt Lãnh Huyết, dậm chân nói: “Ca ca, huynh không thể làm vậy! Ca ca, huynh không được giết công sai...”.

Song mục Tập Tiểu Phong chợt sáng rực lên một cách kỳ lạ. Ánh mắt kỳ dị này, khiến cho Tập Thu Nhai đang muốn bước tới khuyên giải cũng không tự chủ được, liên tiếp lùi lại ba bước.

Đúng vào lúc này, Tập Tiểu Phong đảo mắt nhìn sang phía Tập Cầu Nhi đang đứng trơ vơ một góc.

Do trúng phải dược vật của Đường Thất Kinh, cả người Tập Cầu Nhi trơ ra như gỗ, si si đại đại đứng trong một góc nhà, đối với tình hình trước mắt cơ hồ như không hề để tâm. Đây đương nhiên là do độc vật của Đường Thất Kinh khống chế thần trí gây nên.

Bởi vì Đường Thất Kinh biết Tập Cầu Nhi đã trúng phải độc dược độc môn của y, mà thuốc giải thì chỉ có mình y biết phối chế, thậm chí là cả chính bản thân y cũng chưa từng phối chế, vì vậy, y hoàn toàn có thể yên tâm để Cầu Nhi đứng một mình, bởi vì... ngoại trừ y, không ai có thể cứu nổi nó.

Tập Tiểu Phong liếc nhìn Tập Cầu Nhi xong, ánh mắt chợt có vẻ hiền hoà.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với thần sắc lộ ra trên nét mặt, hành động của Tập Tiểu Phong, là điên cuồng gào thét, tức giận gầm vang, xông vào phía Thiết Thủ, chém ra một đao.

Thiết Thủ và Đường Thất Kinh đang khổ chiến.

Đường Thất Kinh thấy Tập Tiểu Phong chém ngã Lãnh Huyết, vung đao đến tương trợ cho mình thì không khỏi cả mừng. Đúng lúc này, y đột nhiên phát hiện một đao đó của Tập Tiểu Phong là chém về phía mình.

Đường Thất Kinh lần này có thể nói là đại kinh thất sắc, vội vàng vung đao lên đỡ lấy một đao của Tập Tiểu Phong. Nhưng “cách” một tiếng, quyền của Thiết Thủ đã kích trúng cánh tay cầm đao của y.

Tiếng “Cách” là tiếng xương cốt y vỡ vụn.

Đường Thất Kinh cũng không hổ là cao thủ thân kinh bách chiến, lâm nguy bất loạn, y lập tức tung mình lao vút lên cao để thoát thân, đoạn giờ cách tay còn lại ra, chộp lấy Tập Cầu Nhi đang đứng ngơ ngác gần đó.

Tập Mai Hồng không khỏi che miệng kêu lên kinh hãi, năm ngón tay Đường Thất Kinh đều đeo “thứ gì đó” có màu lam óng ánh đáng sợ, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là một loại ám khí cực kỳ lợi hại, kiến huyết phong hầu, mà thứ ám khí đó đang đặt trên đỉnh đầu Tập Cầu Nhi.

Tập Thu Nhai định bổ tới ứng cứu thì chợt thấy bảy tám đạo ám khí, không mang tiếng gió bắn về phía mình.

Hữu thủ Đường Thất Kinh đã gãy, tả thủ đang khống chế Tập Cầu Nhi, không biết ám khí phát ra từ chỗ nào trên người y.

Tập Thu Nhai vội vàng lách người né tránh ám khí, dùng nó là cứu người, đến cả mạng mình cơ hồ cũng suýt nữa không giữ nổi.

Đường Thất Kinh khống chế Tập Cầu Nhi, bức lui Tập Thu Nhai, đang định cao giọng nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng thì Tập Tiểu Phong đã hú lên như mãnh lang, chém xuống một đao.

Đường Thất Kinh không ngờ Tập Tiểu Phong vẫn dám xuất đao khi ái tử đang bị mình bắt giữ, trong lúc nguy cấp, y vội vàng đưa Tập Cầu Nhi ra chặn trước mặt mình, nếu một đao này của Tập Tiểu Phong mà tiếp tục chém xuống, nhất định sẽ chém trúng Tập Cầu Nhi trước, rồi mới đến lượt y.

Có câu hổ dữ không ăn thịt con, bất luận thế nào, y cũng có thể chặn lại công thế điên cuồng của Tập Tiểu Phong trong khoảnh khắc.

Nhưng biến hóa tiếp theo, thì không người nào có mặt tại trường có thể tưởng tượng được.

Đao của Tập Tiểu Phong vẫn chém xuống. Một đao này, từ đỉnh đầu của Tập Cầu Nhi, Đường Thất Kinh, chém xả xuống tận thất lưng Tập Cầu Nhi, cũng có nghĩa là xả tới ngực Đường Thất Kinh (bởi vì Đường Thất Kinh đang giơ cao Tập Cầu Nhi lên làm thuẫn bài, mà Tập Cầu Nhi thì chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi, tự nhiên thấp hơn Đường Thất Kinh rất nhiều), đao này, cơ hồ như đã xẻ đôi hai người ra thành bốn mảnh.

Cảnh tượng này, không những làm Tập Thu Nhai sững người, Tập Mai Hồng kinh hãi thét lên, Tiểu Trân chết lặng, thậm chí là cả Thiết Thủ, Lãnh Huyết đã kinh lịch giang hồ, cũng ngây người ra.

Đường Thất Kinh đương nhiên là chết cũng không hết tội, nhưng Tập Cầu Nhi... Tập Cầu Nhi chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn là nhi tử của Tập Tiểu Phong.

2.

Tập Tiểu Phong chém xuống một đao, rồi chẳng thèm nhìn hai xác chết lấy một cái, lập tức quay người lại nói với Thiết Thủ: “Đại ác đã trừ, đa tạ Thiết đại nhân và Lãnh đại nhân đã tương trợ, giúp Tập Gia Trang vượt qua cơn sóng gió này!” Lúc y nói, máu tươi của nhi tử y và Đường Thất Kinh từ trên lưỡi đao vẫn nhỏ xuống tí tách.

Thiết Thủ ngây người, không hiểu sao, chàng bỗng cảm thấy ớn lạnh, nhưng Tập Tiểu Phong đích thực đã cứu mạng chàng, nên chỉ đành nói: “Là trang chủ ứng biến tài tình, nắm được đại cục...”. Lời còn chưa dứt, đao quang đã loé lên, đao của Tập Tiểu Phong đã bổ xuống đầu chàng!

Thiết Thủ thấy Tập Tiểu Phong một đao giết chết Đường Thất Kinh và nhi tử của mình, trong lòng vẫn còn kinh hãi, lại không ngờ y sẽ đột kích mình, bởi vì Tập Tiểu Phong căn bản không có lý do gì để sát hại bọn họ.

Tập Tiểu Phong giết chết nhi tử của mình, còn có thể giải thích là vô độc bất trượng phu, sợ rằng mình bị Đường Thất Kinh uy hiếp, để lỡ mất thời cơ tốt để giết chết tên đại gian đại ác này, thế nên y thà hi sinh nhi tử, cũng phải giết Đường Thất Kinh cho bằng được. Thế nhưng, lúc này Tập Tiểu Phong thực sự không có lý do gì để sát hại Thiết Thủ, Lãnh Huyết.

Có lẽ vì thấy Tập Tiểu Phong giết con không biết sắc nên quá ngạc nhiên, kỳ thực thì Thiết Thủ nên nghĩ tới một điều: con người này còn có chuyện gì mà không dám làm nữa chứ?

Thiết Thủ mắt sáng tay nhanh, hữu thủ lập tức hất lên cản lấy lưỡi đao.

Tập Tiểu Phong cơ hồ như đã phát điên thật sự, tả thủ song chỉ đâm thẳng vào hai mắt Thiết Thủ.

Thiết Thủ liền giơ tả chưởng lên, dùng lòng bàn tay chặn đứng song chỉ của Tập Tiểu Phong.

Nhưng cùng lúc ấy, tung chân lên đá ra một cước, lần này thì Thiết Thủ không còn tránh né kịp nữa, bị đá trúng Uất Tâm Huyệt.

Uất Tâm Huyệt không phải nhuyển ma huyệt, mà là tử huyệt.

Cước pháp của Tập Tiểu Phong tuy không cao minh, nhưng một cước này của y, là toàn lực đá ra.

“Bình!”.

Tập Tiểu Phong kêu lên một tiếng thảm thiết, bởi vì Thiết Thủ đã kịp thời quán chú công lực ra trước ngực để bảo vệ tâm mạch, Tập Tiểu Phong đá vào đó, cơ hồ như đá trúng một tảng thép lớn, năm ngón chân lập tức bị lực phản chấn cuồng mãnh làm gãy đoạn.

Nhưng Thiết Thủ bị trúng một kích vào tử huyệt, tình trạng cũng không khá hơn bao nhiêu. Dù chàng đã vận tập nội lực, kịp thời bảo vệ vùng ngực, song một cước của Tập Tiểu Phong cũng khiến toàn thân chàng co giật, rồi ngã phịch xuống đất.

Nếu đổi lại là người khác, bị một cước đá trúng tử huyệt, sớm đã thất khiếu chảy máu mà chết từ lâu rồi, Thiết Thủ nội công hùng hậu, tuy không nguy đến tính mạng, nhưng cũng đau đớn vô cùng, nhất thời toàn thân vô lực, hô hấp khó khăn, thập phần thống khổ.

Tập Tiểu Phong đá ra một cước, bị chấn kinh của đối phương làm gãy năm ngón chân, trong lòng cũng lấy làm kinh hãi, nhưng cuối cùng cũng thấy Thiết Thủ nga xuống, không nén nổi phát ra một tràng cười cuồng ngạo.

Trận cười này quả thật khiến người ta phải kinh tâm động phách, y cứ vừa cười sằng sặc, vừa múa đao loạn xạ. Lúc này nếu như còn có người nào không tin y là một tên điên, thì chỉ sợ kẻ ấy mới là một tên điên thực sự.

Đợi cho y cười dứt, Tập Mai Hồng mới bi phẫn kêu lên: “Ca ca, huynh đang làm gì vậy? Rốt cuộc là huynh muốn làm gì vậy? Huynh có biết mình vừa làm gì không?”.

Tập Tiểu Phong thôi không cười nữa, nhưng ánh mắt y còn điên cuồng hơn gấp bội: “Người hỏi ta có biết mình đang làm gì hay không? Ta đương nhiên phải biết mình đang làm gì chứ. Mấy năm nay, ta phải chịu bao nhiêu uất ức, chịu đựng để kẻ khác thao túng. Giờ đây ta đã có thể ngẩng cao đầu, thật sự làm võ lâm thái đầu, thật sự làm trang chủ Tập Gia Tang... ha ha ha...”.

Tròng mắt y đầy những tia máu nhỏ li ti, đầu tóc rũ rượi, sắc mặt đáng sợ như hung thần ác sát. Chỉ thấy y quay ngoắt người lại chỉ vào Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng đang run lên vì khiếp sợ, gằn giọng hỏi: “Còn các người? Các người đã làm gì cho Tập

Gia Trang? Người hỏi ta tại sao... ta nói cho người biết, Đường Môn đã khống chế Tập Gia Trang, muốn biến nó thành một tiểu Đường Môn, thế nên bọn chúng đã đi cướp về không ít tài vật... kim ngân châu bảo, phỉ thúy mã não, tự họa đủ để xây một toà thành lớn...".

Ánh mắt Tập Tiểu Phong cơ hồ như si như dại, nhưng lại thập phần tà dị: "Các người thử nghĩ xem, bao nhiêu bảo vật giá trị liên thành như vậy, đều là của ta hết. Ta là trang chủ của Tập Gia Trang, ta phải dùng số tài vật đó để mặc sức hưởng thụ, xây dựng Tập Gia Trang huy hoàng rực rỡ, thực lực hùng hậu, sau đó phản công Đường Môn, tuyệt cừ rửa hận... ha... ha... ha" Nói tới đây, y lại ngửa mặt cười một tràng dài.

"Nhưng mà... ca ca...".

Tập Mai Hồng kinh sợ nói: "Huynh cần kim ngân thôi mà, đâu cần phải sát nhân!".

"Ta không sát nhân?".

Nét mặt Tập Tiểu Phong lộ ra vẻ điên dại ác độc: "Ta không giết bọn chúng, bọn chúng sẽ lấy hết kim ngân tài bảo đi, giao vào tay lũ tham quan ô lại, bao nhiêu bảo vật như vậy, lẽ nào để đám cầu quan đó hưởng dụng chứ? Ngay cả nhi tử yêu thương nhất ta cũng giết rồi, lẽ nào lại tha cho hai bọn chúng chứ?".

Tập Thu Nhai kinh hoảng run run giọng nói: "Vậy... vậy... bọn đệ... bọn đệ...".

Tập Thu Nhai liếc nhìn y rồi bật cười nói: "Ta không giết các người, các người phải thay ta trừng trấn thanh uy của Tập Gia Trang. Dù sao hai người cũng là đệ đệ muội muội của ta, ta không giết các người, chỉ giết bọn chúng thôi".

Lúc y nói câu này, ngữ điệu hết sức ôn hoà, nhưng Tập Mai Hồng, Tập Thu Nhai nghe mà cảm thấy rợn hết cả người.

Chỉ nghe Lãnh Huyết trầm giọng nói: "Nhị công tử, tam cô nương, lệnh huynh trưởng giả điên trong thời gian dài, bây giờ đã biến thành một tên điên thật rồi".

Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng nghe câu này của chàng, sắc mặt đại biến, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi Tập Mai Hồng ghé miệng vào tai Tập Thu Nhai nói nhanh mấy câu gì đó.

Tập Tiểu Phong không chú ý đến Tập Mai Hồng và Tập Thu Nhai, bởi vì lúc này y đang vung đao lên giống như một con ác thú đang nhe nanh múa vuốt từ từ tiến về phía Lãnh Huyết, cười khùng khục nói: "Ta điên? Người nói ta điên? Cả đời này người cũng không nói được nữa đâu!".

Lãnh Huyết trúng phải Thất Hồn Dao Pháp, vết thương vỡ tung, tự nhiên không thể tránh được một đao này của y.

Đúng phải lúc này, đột nhiên có một chuyện mà Tập Tiểu Phong không thể ngờ tới. Tập Mai Hồng lướt tới cổng Lãnh Huyết lên bỏ chạy.

Tập Tiểu Phong thoáng ngây người, rồi vung đao lên quát lớn: “Quay lại, quay lại...”.

Cùng lúc ấy, y cũng phát hiện Tập Thu Nhai đang xốc Thiết Thủ lên chạy ra cửa!

Tập Tiểu Phong vung đao đuổi theo, miệng hét lớn: “Bỏ xuống, quay lại, quay lại!”.

Nhưng y càng vung đao, càng hò hét thì đệ đệ muội muội của y lại càng chạy thực mạng.

Tập Tiểu Phong vừa gào thét, vừa phóng ra ngoài đuổi theo Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng. Trong gian đại sảnh chỉ còn lại mình Tiểu Trân với mấy chục thanh đơn đao, sáu mươi tư chiếc ghế và bốn tử thi.

3.

Tập Tiểu Phong chẳng những võ công, đao pháp cao hơn nhị đệ, tam muội mà khinh công cũng cao hơn họ rất nhiều... hướng hồ võ công còn có thể hợp lực, chứ khinh công thì hoàn toàn là biểu hiện của cá nhân, không thể hai người cùng chạy thì chạy nhanh hơn được.

Hơn nữa, Tập Mai Hồng và Tập Thu Nhai còn phải cộng thêm trọng lượng của hai người.

Tập Tiểu Phong vốn có thể đuổi kịp hai người bọn họ trong thời gian ngắn, nhưng năm ngón chân của y đã bị nội kinh hùng hậu của Thiết Thủ làm chấn thương, khiến cho chân trái của y rất khó di động, nếu không phải qua hết lực thảo bình, tử hoa địa là dòng Khóa Hổ Giang, mà Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng lại hoàn toàn không biết bơi, thì Tập Tiểu Phong nhất định không thể đuổi kịp bọn họ.

Thế nhưng giờ Tập Tiểu Phong đã đuổi kịp rồi.

Y lê chiếc chân bị thương chạy tới, ánh mắt xạ ra những tia âm độc, miệng gầm lên: “Được lắm, được lắm, các người không nghe lời ta, giúp đỡ ngoại nhân... các người... đừng có mà trách ta đấy...!”.

Tập Tiểu Phong từng vì muốn kinh động Tứ Đại Danh Bộ đến giải nguy mà đã bất chấp thể diện ép đệ đệ và đệ muội tương lai thoát y nhảy xuống sông, thậm chí vì bị Đường Thất Kinh, đã hi sinh cả nhi tử của mình, thế nên Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng đều hiểu rất rõ, y đang muốn làm gì.

Tập Thu Nhai buông Thiết Thủ xuống, một tay vung đao, một tay khước loạn xạ, giống như không ngừng xua tay vậy, chỉ nghe y khàn khàn giọng nói: “Ca ca, huynh... huynh đừng qua đây... nếu huynh qua... đệ... đệ...”.

Nhưng mỗi lần y dừng lại, Tập Tiểu Phong lại sầm mặt xuống một chút, bức tới một bước, thế nên khi Tập Thu Nhai nói hết câu, Tập Tiểu Phong đã đến trước mặt y, giương đao lên. Gương mặt y lúc này, giống như một tên cuồng ma khát máu vậy.

Cùng lúc đó, một tiếng kêu lãnh lút vang lên, nhân ảnh thấp thoáng, tiếng binh khí chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Tập Mai Hồng đã xuất thủ với Tập Tiểu Phong.

Tập Thu Nhai vẫn đứng ngây người ra như phỗng đá, không biết nên làm sao mới tốt.

Võ công của Tập Mai Hồng vốn đã không bằng Tập Tiểu Phong, chỉ mới được mười chiêu, nàng đã phải kêu lên: “Nhị ca... nhị ca... nhanh lên...”.

Tới đây thì nàng đã không thể nói tiếp được nữa, bởi tuy Tập Tiểu Phong bị thương một chân, nhưng đao thế vẫn lăng lệ phi thường, khiến Tập Mai Hồng căn bản không thể thoát khỏi vòng kềm tỏa của thanh đao trong tay y, thậm chí cả cơ hội để lên tiếng cũng không có.

Tập Thu Nhai cầm chắc thanh đao trong tay, những đường gân trên mu bàn tay đều gồ hết cả lên. Lãnh Huyết cố gắng gượng dậy, nhưng cuối cùng vẫn ngã nhào xuống, chàng thở hổn hển nói với Tập Thu Nhai: “Người còn không đi, muội muội của người sẽ...”.

Lời còn chưa dứt, thì đã nghe một tiếng “Á!” Bả vai Tập Mai Hồng đã bị trúng đao thọ thương, nhưng đòn đao trong tay Tập Tiểu Phong cũng vì quá nôn nóng tấn công mà bị Tập Mai Hồng hất ngược đao lại chém trúng, Tập Tiểu Phong vội vàng giật đao trở về, nhưng đã không còn kịp nữa. Thanh đao rời khỏi tay bay vút xuống sông, thân đao đã ngập trong dòng nước, chỉ có cán đao là lộ ra trên mặt nước.

Lúc này Tiểu Trân cũng đã chạy tới, nàng không biết khinh công, có thể chạy tới được chỗ này đã là một chuyện không dễ rồi.

Tập Mai Hồng tuy đánh bay được thanh đao trên tay ca ca, nhưng cũng đã thọ thương, bị Thất Hồn Đao Pháp đả thương, thế nên Tập Mai Hồng cũng lập tức mất đi năng lực chiến đấu. Tập Tiểu Phong chỉ cần vung tay lên một cái đã đoạt được thanh đao trong tay nàng, đoạn tung chân đạp cho nàng một cái ngã nhào, giờ đao lên định chém.

Tập Thu Nhai gầm lên: “Không được!” Rồi huy đao cản lấy thanh đao của Tập Tiểu Phong không cho chém xuống.

Hương hoa thơm ngát, cỏ xanh mơn mẩn, cảnh sắc như thơ như hoạ, nhưng hai huynh đệ họ Tập lại đang quyết chiến sinh tử.

Thiết Thủ cố nhịn đau, định bò dậy, nhưng tử huyết bị trúng một kích toàn lực của Tập Tiểu Phong, dù công lực chàng cao thâm nên không mất mạng, nhưng muốn khôi phục trong thời gian ngắn là chuyện tuyệt đối không thể. Chàng phải gắng gượng lắm mới rên rỉ được một tiếng: “Tiểu Trân, cô nương... mau chạy đi!”.

Bất luận là ai cũng có thể nhìn ra, Tập Thu Nhai đang trong cơn hoảng loạn không thể là đối thủ của Tập Tiểu Phong, sau khi Tập Tiểu Phong giết chết Tập Thu Nhai, nhất định sẽ giết hết những người còn sống ở đây, cả Tiểu Trân cũng không ngoại lệ.

Có điều trong số những người này, chỉ có nàng là người duy nhất còn năng lực chạy trốn.

Thiết Thủ thúc dục Tiểu Trân mau đào tẩu, nhưng nàng chỉ một mực lắc đầu.

Đúng lúc này, một tiếng “Đang!” vang lên, thanh đao trong tay Tập Thu Nhai đã bị Tập Tiểu Phong đánh bay ra xa.

Tập Thu Nhai hai tay không còn vũ khí, chỉ biết luống cuống né tránh màn đao ảnh mờ mịt của đại ca mình.

Tiểu Trân đột nhiên chạy đến bờ sông, nhặt lấy thanh đao của Tập Tiểu Phong bay ra khi nãy, rồi chạy đến gần chỗ hai người đang quyết chiến, cao giọng hét: “Nhị công tử, đao... đao!”.

Nói xong nàng liền quăng thanh đao về phía Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai đã đến nước liều mạng, bởi vì y biết ca ca y đã bất chấp tình huynh đệ mà hạ sát thủ với mình, đồng thời cũng đã động chân hoả, vừa nghe Tiểu Trân kêu lên, hào khí cũng bốc cao ngùn ngụt, tung chân quét ra một cước, Tập Tiểu Phong vì quá tự tin, nghĩ rằng Tập Thu Nhai nhất định sẽ chết dưới đao của mình, mặt khác vì chân trái đã bị Thiết Thủ chấn thương không tiện cử động nên đã bị một cước của Tập Thu Nhai làm cho lão đảo thoái lui.

Tập Thu Nhai tiếp lấy thanh đao của Tiểu Trân, găm lên một tiếng, rồi chém thẳng về phía Tập Tiểu Phong.

Một đao này chém được giữa chừng thì xảy ra biến hoá.

Thanh đao này vốn nhặt lên ở bờ sông, chém được nửa chừng, những hạt nước liền bắn ra tung toé, giống như cầu vồng lấp lánh, phát ra những tia sáng chói mắt, cơ hồ như một bầu trời huyền ảo ẩn ẩn hiện hiện trước mắt, khiến tất cả mọi người từ Thiết Thủ, Lãnh Huyết đang bị thương đến người không biết võ công như Tiểu Trân, thậm chí là cả người bị tấn công Tập Tiểu Phong và người tấn công Tập Thu Nhai, toàn bộ đều chìm vào một giấc mộng huyền ảo mê ly.

Nhưng mộng đã vỡ.

Đao đã chém trúng Tập Tiểu Phong.

Tập Tiểu Phong hét lớn: “Toái Mộng...”. rồi ngã nhào xuống sông.

4.

Toái Mộng Dao thì ra chính là thanh đao vừa cùn vừa cũ mà Tập Tiểu Phong đã dùng từ nhỏ tới lớn.

Nhưng chỉ cần thanh đao cùn này được nhúng xuống nước, sẽ có thể phát huy uy lực của Thất Hồn Đao Pháp lên gấp mười lần.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết vừa nhìn thấy một đao này của Tập Thu Nhai, đã lập tức hiểu ra tại sao năm xưa Tập Bôn Long đoạt được danh hiệu Quan Trung Đệ Nhất Cao Thủ.

Khi dùng Toái Mộng Dao xuất chiêu trong Thất Hồn Đao Pháp, thân đao rung lên cực mạnh, sẽ tạo ra ảo ảnh giống như một giấc mộng huyền ảo mê ly, có thể nói là những người đối địch với Tập Bôn Long không bị võ công của y đánh bại, mà là bị mỹ cảnh trong ảo tượng do Toái Mộng Dao tạo ra đánh bại.

Không hiểu vì sao, có lẽ là Tập Bôn Long không muốn con cháu mình ỷ trọng ma lực của vào thanh đao này mà bỏ qua võ công chân chính, nhưng cũng không muốn hủy đi thanh đao này, hoặc giả là y sợ người khác nhòm ngó thanh đao này, gây họa cho Tập gia, hoặc cũng có thể là y lực thân bất nhận, không muốn con cháu nổi danh hơn mình, thế nên vẫn truyền đao cho đời sau, nhưng đã hạ cấm lệnh không cho người của Tập gia lại gần nước. Tính năng của Toái Mộng Dao, vì thế cũng không thể phát huy ra được.

Đến tận lúc này, khi Tập Tiểu Phong muốn giết thân muội muội của mình mà dao bay khỏi tay, rơi xuống sông, sau đó do Tiểu Trân nhặt lên, ném về phía Tập Thu Nhai, rồi y dùng Thất Hồn Dao Pháp chém ca ca của y, mọi người mới biết đây chính là Toái Mộng Dao.

Tập Tiểu Phong liệu có bị dao đó của Tập Thu Nhai giết chết?

Không ai biết chắc được, dù sao thì Tập Tiểu Phong cũng không biết bơi, ngã xuống sông bị nước cuốn đi, nhất định sẽ chết chứ chẳng nghi.

Sau khi Tập Thu Nhai chém ra dao đó, cả người cứ ngây ra như đá.

Hồi lâu sau, y cũng không thể hồi phục lại tinh thần.

Còn Thiết Thủ, Lãnh Huyết, Tập Mai Hồng thì không thể cử động.

Cũng may là còn có Tiểu Trân, một nữ tử hoàn toàn không biết võ công, bằng không, bọn họ không biết sẽ phải nằm trên bãi cỏ này đến bao giờ nữa. Cỏ tuy sạch, hoa tuy thơm tuy đậm, nhưng đối với mấy người thợ thương này mà nói, nằm trên giường trong phòng thì vẫn thực tế hơn một chút.

5.

Ba ngày sau, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đi ra từ Tập Gia Trang, lại nhìn thấy thảm cỏ xanh mơn mớn, hoa tím nở thơm ngát, bên bờ Khóa Hồ Giang, cảnh sắc lại càng xanh tươi.

Hai người hít hà không khí trong lành do cơn gió sông mang tới, trong lòng chỉ muốn lưu lại không đi.

Hướng hồ, ba ngày này, Tập Mai Hồng và Tiểu Trân, luôn muốn họ lưu lại, bất kể là ở lại thêm một hai ngày cũng được, có điều cả hai nữ tử này đều không biểu bạch tâm tình của mình ra ngoài.

Nhưng từ việc Tập Mai Hồng không ngừng lấy ra những thứ đẹp, những thứ ngon trong trang ra thu hút sự chú ý của Lãnh Huyết, rồi ánh mắt nhu thuận len lén nhìn Thiết Thủ của Tiểu Trân, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều cảm nhận được điều đó.

Nhưng bọn họ vẫn phải đi.

Tiểu Trân và Tập Mai Hồng tiễn hai người ra cổng.

Tập Thu Nhai không ra, bởi vì y đã bệnh.

Y không ngừng sốt cao, nửa đêm mê sảng, không ngừng nằm mơ thấy cảnh mình vung đao giết chết thân huynh, nhưng Toái Mộng Đào ở trong tay y, trách nhiệm ở trên vai y, Tập Gia Trang không thể không có trang chủ, y buộc phải thừa kế vị trí ấy.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết biết bệnh tình của Tập Thu Nhai không có gì đáng ngại, nhưng vết thương trong lòng y thì có thể nói là vô cùng nghiêm trọng. Hai người bọn họ có thể phá được vụ án mà nha dịch của bảy tỉnh hai mươi bốn nha huyện đều không phá nổi, nhưng thực sự không có cách nào để giải trừ đi gánh nặng vô hình trong lòng người thanh niên này.

Bọn họ chỉ có thể ra đi.

Bên ngoài còn rất nhiều vụ nghi án khác đang đợi bọn họ phá giải.

Tập Mai Hồng tiễn hai người ra đến cửa, thì đột nhiên chu môi lên nói với Lãnh Huyết: “Ta biết rồi!”.

Lãnh Huyết ngẩn người hỏi: “Cô nương biết gì?”.

Tập Mai Hồng quay người đi, không nhìn chàng: “Lần này huynh đi là để gặp nữ nhân có cái mũi vừa cao vừa đẹp kia!”.

Lãnh Huyết ngạc nhiên, chàng không biết nữ tử này rốt cuộc đang nói gì, chỉ biết nhắc lại một câu: “Cái gì mà nữ nhân có cái mũi vừa cao vừa đẹp chứ?”.

Thiết Thủ lặng lẽ kéo chàng sang một bên, mỉm cười hỏi: “Đệ còn nhớ lần đầu tiên gặp tam tiểu thư, đệ đã mắng nàng thế nào không?”.

Lãnh Huyết nghĩ ngợi giây lát, rồi lập tức nhớ ra, chàng bước tới, hai mắt sáng ngời, miệng cười cười nói với Tập Mai Hồng: “Cô nương mũi quả cà, chúng ta đi đây!”.

Tập Mai Hồng giận dữ hứ một tiếng, không thèm để ý đến chàng. Tiểu Trân thấy vậy thì nhường mày nói: “Các huynh phải đi thì đi đi, còn chọc tức nàng làm gì?”.

Lãnh Huyết cười cười nói: “Nếu thiên hạ có loại cà nào đẹp như mũi của tam tiểu thư, ta nguyện ngày ngày không ăn gì khác, mà chỉ ăn thứ cà ấy thôi”.

Tập Mai Hồng liền lập tức đổi giận làm vui, nhưng vẫn không quay người lại. Tiểu Trân u uất thở dài nói: “Đáng tiếc, hai huynh phải đi rồi, nếu không tôi sẽ muối cà cho các huynh ăn”.

Thiết Thủ bước lên một bước, chàng cao hơn Tiểu Trân cả cái đầu, nên nàng phải ngước mắt lên mới nhìn thấy ánh mắt ôn nhu hòa dịu của chàng.

“Vậy thì, tối nay chúng ta đợi ăn cà của cô nương được không?”.

Tiểu Trân gạt mình: “Ừa, không phải hai huynh phải đi...”.

“Phải, nhưng vụ án lần này...”. Lãnh Huyết cười cười, một nụ cười hiểm khi xuất hiện trên gương mặt chàng: “Nhưng vụ án này, là huyết án thúc phụ của Quách bộ đầu bị giết chết một cách bí ẩn, địa điểm chính là vùng này, thế nên tối nay chúng ta sẽ quay lại”.

Thúc phụ của bộ đầu Quách Thu Phong cũng là một bộ khoái nổi tiếng, cái chết của y liên quan đến rất nhiều chuyện khúc triết ly kỳ, nhưng Tiểu Trân và Tập Mai Hồng nghe chàng nói vậy, đều cảm thấy thảm cỏ xanh như càng thêm xanh, những bông hoa tím như càng thêm đẹp, cả nước sông cũng trong xanh hơn trước rất nhiều.

Cả gió, cũng đa tình.

- o HẾT o -